

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **MASOX a.s.**, se sídlem Václavské nám. 794/38, Praha 1, zast. JUDr. Pavlem Dejlem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2012, č. j. KrÚ 11587/2012, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 19. 6. 2013, č. j. 52 Af 26/2012 – 158,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích (dále jen „krajský soud“) ze dne 19. 6. 2013, kterým byla jako nedůvodná zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2012, č. j. KrÚ 11587/2012.

[2] Zmíněným rozhodnutím žalovaný změnil výrok platebního výměru, který vydal Městský úřad Vysoké Mýto dne 16. 6. 2011 pod č. j. 18265/2011/OFI/IV, tak, že ve výroku původní částku místního poplatku 2 500 Kč u jednotlivých jiných technických zařízení nahradil částkou 5 000 Kč a celkovou částku poplatku změnil z 15 000 Kč na 30 000 Kč. Dále žalovaný doplnil odůvodnění platebního výměru o čtyři odstavce textu. V ostatním potvrdil napadený platební výměr, kterým byl stěžovateli vyměřen místní poplatek dle zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o místních poplatcích“), a Obecně závazné vyhlášky města Vysoké Mýto č. 3/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení, za období od 1. 1. 2011 do 31. 3. 2011.

II. Posouzení věci krajským soudem

[3] Krajský soud ve svém rozsudku, který je dostupný z www.nssoud.cz, uvedl, že dle § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích může obec vybírat mj. i poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že předmětem poplatku dle § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích jsou povolené výherní hrací přístroje a veškerá jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí, přičemž v případě stěžovatele byl počet zpoplatněných jiných technických zařízení roven počtu koncových interaktivních videoloterních zařízení.

[4] Podle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o loteriích“), může Ministerstvo financí povolovat i loterie a jiné obdobné hry, které nejsou uvedeny v části I. až IV. tohoto zákona. Krajský soud připustil, že zákon o loteriích neuváděl výslovnou definici pojmu „jiné technické zařízení“, avšak z § 1 odst. 1 a § 2 písm. e) daného zákona lze dovodit závěr o tom, že „technická zařízení pro provozování sázkových her pomocí terminálů“ jsou technickým zařízením, a to jak ve formě „centrální jednotka“, „místní kontrolní jednotka“, tak ve formě „koncové zařízení, videoloterní terminál“.

[5] Pod pojem „povolené Ministerstvem financí“ je možné zařadit nejen povolení pro centrální jednotku a alespoň jedno koncové zařízení, ale i následně vydaná povolení pro další koncová zařízení, neboť pro každé z nich vydává Ministerstvo financí konkrétní povolení. Jestliže Ministerstvo financí povolilo stěžovateli provozování loterie a jiné obdobné hry podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, přičemž se jednalo o loterijní systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými interaktivními videoloterními terminály, tak bylo oprávněno tím spíše povolit jednotlivé koncové interaktivní videoloterní terminály. Význam slov „povoluje“ a „schvaluje“ není natolik rozdílný, aby krajský soud mohl přisvědčit stěžovateli tvrzení, že ministerstvo povoluje provozování loterie a jiné obdobné hry a schvaluje umístění a provozování zařízení v konkrétních prostorách, přičemž koncové terminály nejsou předmětem povolení.

[6] Dle krajského soudu je z hlediska poplatkové povinnosti ve vztahu k zákonu o místních poplatcích nerozhodné, na jakém principu či prostřednictvím čeho je povolena loterie provozována. Tu technickou vlastnost, že koncové videoloterní systémy samy o sobě nejsou samostatně způsobilé k tomu, aby jimi byla provozována hra, krajský soud nijak nerozporoval, poukázal však na to, že technické aspekty nelze přeceňovat. Podstatné je, že celou hru lze provést na jednom místě, u jednoho terminálu. Z tohoto důvodu nebyl rozhodný Standard centrálního loterního systému s interaktivními videoloterními terminály vydaný Ministerstvem financí, vyjádření Elektrotechnického zkušebního ústavu a stanoviska Institutu pro testování a certifikaci, které se vyjadřovaly k technické podstatě zařízení.

[7] Krajský soud uvedl, že při připuštění stěžovatelova výkladu (tj. zpoplatnění celého centrálního loterního systému jedním místním poplatkem bez ohledu na počet terminálů) by byla připuštěna nerovnost mezi jednotlivými provozovateli jako poplatníky, jelikož by stejný poplatek platili všichni provozovatelé bez ohledu na počet jimi provozovaných videoloterních terminálů. I následnou právní úpravou zákonodárce předmětem poplatku

učinil každý jednotlivý terminál, není přitom výjimkou, že zákonodárce se posléze uchyluje k preciznějšímu vyjádření regulace, která již byla obsažena v dřívějších předpisech.

[8] Vzhledem k tomu, že krajský soud neshledal, že by v dané věci proti sobě stály dva rovnocenné právní výklady, neaplikoval tak zásadu *in dubio mitius* (v pochybnostech mírněji) a zásadu *in dubio pro libertate* (v pochybnostech ve prospěch nositele základních práv).

[9] Současně nebyla shledána nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, ani protiústavnost zákona č. 183/2010 Sb., jímž byl novelizován zákon o místních poplatcích. K námitce vznesené při jednání, že povolení k provozování jiných technických herních zařízení byla vydána před účinností obecně závazné vyhlášky regulující místní poplatek, krajský soud uvedl, že byla vznesena po dvouměsíční lhůtě, v níž lze podat žalobu a rozšířit žalobní body.

III. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a replika stěžovatele

[10] Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel kasační stížností z důvodů vymezených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[11] Stěžovatel se předně neztotožňuje s výkladem právního pojmu „jiné technické herní zařízení“ rozhodného pro určení předmětu místního poplatku ve smyslu ustanovení § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích. Je přesvědčen, že centrální loterní systém je funkčně nedělitelný a jednotlivé koncové terminály tedy nejsou schopny při oddělení od zbytku centrálního loterního systému realizovat celý herní proces. Místnímu poplatku by proto měl podléhat centrální loterní systém, a nikoli samotné koncové terminály, které nejsou způsobilé k naplnění sázkového vztahu, tj. neumožňují přijetí sázky ani vygenerování náhody či předem neznámé okolnosti.

[12] Oprávnění zpoplatňovat koncový interaktivní videoloterní terminál výslovně zavedla až s účinností od 14. 10. 2011 novela zákona o místních poplatcích provedená zákonem č. 300/2011 Sb. S odkazem na záznam ze sněmovního projednávání předmětné novely zákona stěžovatel dovozuje, že i samotný zákonodárce si byl vědom toho, že předmětem zpoplatnění místními poplatky dle původního znění zákona byl centrální loterní systém jako celek a nikoli jednotlivé koncové terminály; v opačném případě by nebylo důvodu znění zákona měnit. Správnost výkladu stěžovatele podporuje dle jeho názoru rovněž návrh zákona o sázkových hrách, který nově definuje pojmy technické herní zařízení a herní pozice, přičemž centrální loterní systém je definován jako technické herní zařízení a koncové terminály jako neoddělitelné součásti centrálního loterního systému, tj. herní pozice.

[13] V této souvislosti stěžovatel opakovaně poukázal na různost zastávaných výkladů předmětu zpoplatnění a z toho vyplývající nutnost volit takový výklad, který je v případě nejasností pro stěžovatele mírnější, resp. příznivější (aplikace zásad *in dubio mitius*, *in dubio pro libertate*). Vícero možných výkladů předmětu zpoplatnění přitom dle stěžovatele připouští i nálezný Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10 (všechna zde citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na nalus.usoud.cz).

[14] Skutečnost, že obsah pojmu „jiné technické herní zařízení“ je nejasný, a tedy sporný, měla být mimo jiné prokázána stanoviskem Elektrotechnického zkušebního ústavu, s. p., a Institutu pro testování a certifikaci, a. s., které stěžovatel předložil krajskému soudu k důkazu. Soud však provedení uvedených důkazů odmítl se závěrem, že tato otázka sporná není. Nevysvětlil však, proč nepřihlíží k herní a technické stránce věci, bez které dle stěžovatele nelze provést ani správný právní výklad.

[15] V návaznosti na shora uvedenou argumentaci považuje stěžovatel dále rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný, neboť se dle jeho názoru s klíčovou námitkou existence více právních výkladů nevypořádal a neprovedl k tomu ani navrhané důkazy (zejména Standard centrálního loterního systému vydávaný orgánem státního dozoru – Ministerstvem financí – pro účely povolovacího řízení a jednotlivá rozhodnutí Ministerstva financí). Poukazuje přitom na skutečnost, že v rozhodné době bylo vyloučeno, aby žadatel obdržel samostatné rozhodnutí o povolení výhradně na koncový terminál bez existence rozhodnutí vydaného k celému centrálnímu loternímu systému (na rozdíl od výherních hracích přístrojů, které mohly být povolovány jednotlivě).

[16] Stěžovatel krajskému soudu dále vytýká, že z rozsudku nelze zjistit, na základě čeho soud dospěl k závěru o aplikovatelnosti obecně závazné vyhlášky na daný skutkový stav, jestliže v platebním výměru ani v rozsudku není uvedeno, kdy byl centrální loterní systém povolen, kdy takové rozhodnutí nabylo právní moci a v jaké době byly jednotlivé koncové terminály skutečně provozované. Zdůrazňuje, že centrální loterní systém byl povolen již před nabytím účinnosti obecně závazné vyhlášky, nejde tedy o jiné technické herní zařízení povolené za účinnosti obecně závazné vyhlášky. Bez konkretizace povolení a vysvětlení právního významu data povolení a nabytí jeho právní moci ve smyslu právních účinků obecně závazné vyhlášky je platební výměr nepřezkoumatelný.

[17] Na základě všech shora uvedených důvodů stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[18] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti setrval na svém stanovisku obsaženém v žalobou napadeném rozhodnutí o odvolání, tedy že pojem „jiné technické herní zařízení“ není pojmem nejasným či nesrozumitelným. Dále poukázal na rozdílnost povolovacího procesu „jiných technických herních zařízení“, jejichž provoz na rozdíl od výherních hracích přístrojů povolovalo Ministerstvo financí; v rozšíření předmětu místního poplatku o jiná technická herní zařízení tak žalovaný spatřuje možnost obcí regulovat povolování těchto zařízení na svém území. Současně vyjádřil nesouhlas s názorem stěžovatele, že předmětem poplatku by měla být pouze provozovaná herní zařízení; skutečnost, že provozovatel neuvede přístroj do provozu, nemůže jít k tíži obce.

[19] Podanou repliku spojil stěžovatel v reakci na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2013 - 26, s návrhem na předložení věci rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu. V citovaném rozhodnutí dospěl zdejší soud k závěru, že interaktivní videoloterní terminál představuje „jiné technické zařízení“ ve smyslu ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích, přičemž zpoplatnění podléhá každý koncový terminál, nejen centrální loterní jednotka.

[20] Svoji argumentaci stěžovatel opakovaně staví především na rozumnosti a přípustnosti jím zastávaného výkladu předmětu zpoplatnění místními poplatky, a tudíž nutnosti aplikovat výklad ve prospěch soukromého subjektu.

[21] V návaznosti na namítanou obhajitelnost a rozumnost stěžovatelem zastávaného výkladu předmětu zpoplatnění dále namítá, že samy správní orgány v jistých případech přistupují k aplikaci jím prezentovaného výkladu. Zdůraznil, že pouze v případě provozování sázkových her prostřednictvím centrálního loterního systému jsou za předmět zpoplatnění označována jednotlivá herní místa (koncová zařízení – terminály), zatímco v případě ostatních srovnatelných sázkových her provozovaných prostřednictvím nedělitelných funkčních celků je za předmět zpoplatnění označován celý systém bez ohledu na mnohost jednotlivých herních míst.

[22] Nad rámec již uplatněných kasačních námitek stěžovatel rozporuje druhým senátem dovozenou regulaturní funkci místního poplatku, neboť tato je dle jeho názoru ztělesněna ustanovením § 50 odst. 4 zákona o loteriích opravňujícím obce provozování videoloterních terminálů omezit či zakázat. Naopak smyslem a účelem předmětné právní úpravy bylo navýšit příjmy do rozpočtu obcí. Obsáhle se stěžovatel vymezil rovněž k závěru druhého senátu o povinnosti hradit poplatek za každý povolený, byť neprovozovaný, hrací přístroj nebo jiné technické zařízení.

IV. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[23] Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, vady řízení před správním orgánem a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán.

[24] Nejvyšší správní soud na úvod poznamenává, že právní zástupce nynějšího stěžovatele uplatnil v podstatě shodnou právní argumentaci jako v nynější věci např. v řízení zakončeném rozsudkem zdejšího soudu ze dne 9. 4. 2014, č. j. 9 Afs 62/2013 - 108, kterým bylo přezkoumáno rozhodnutí shodného krajského soudu. Tam, kde to povaha nyní přezkoumávaného rozsudku krajského soudu umožňovala, se zdejší soud přidržel závěrů vyslovených ve svém zmíněném rozsudku č. j. 9 Afs 62/2013 - 108.

IV.a

Námítka nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu a neprovedení navržených důkazů

[25] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], neboť pouze v případě přezkoumatelného rozhodnutí krajského soudu je možné se zabývat dalšími stížnostními námitkami (viz například rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, publikovaný pod č. 617/2005 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Podle konstantní judikatury se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje například takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní

námítky; dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč žalobní námítky považoval za nedůvodné, mylné nebo vyvrácené, rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria, případně by nepřezkoumatelnost rozhodnutí byla dána tehdy, pokud by spis obsahoval protichůdná sdělení a z rozhodnutí by nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (srov. například rozsudky ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36, publ. pod č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005 - 298, publ. pod č. 1119/2007 Sb. NSS, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001 - 47, publ. pod č. 386/2004 Sb. NSS nebo rozsudek ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002 - 25, publ. pod č. 81/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí po posouzení jejich náležitostí a obsahu na základě uvedených kritérií neshledal.

[26] Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu především v absenci vypořádání žalobní námítky týkající se nezbytnosti aplikace právní zásady *in dubio mitius* (v pochybnostech mírněji), respektive *in dubio pro libertate* (v pochybnostech ve prospěch nositele základních práv). K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že aplikace těchto zásad předpokládá existenci více (nejméně dvou) rovnocenně obhajitelných výkladů konkrétního ustanovení právního předpisu. Vzhledem k tomu, že krajský soud nepovažoval ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích za nejednoznačné a umožňující dvojí výklad, nebyla tato zásada při jeho rozhodování aplikována. Krajský soud na straně 9 napadeného rozsudku jednoznačně konstatoval, že se neuchýlil k aplikaci daných zásad, protože v dané věci na základě standardních výkladových metod lze dospět k jednoznačnému závěru, který je však odlišný od stěžovatelova právního hodnocení. Posouzení otázky, zda k porušení stěžovatelem namítané zásady skutečně došlo, je uvedeno níže.

[27] Další námitkou, kterou krajský soud ve svém rozsudku podle mínění stěžovatele opomněl vypořádat, jsou technické aspekty stěžovatelem provozovaných zařízení (interaktivních videoloterních terminálů), jelikož bez posouzení technické stránky fungování jiného technického herního zařízení nelze ani provést správný právní výklad. K namítanému Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud na straně 8 rozsudku výslovně uvedl, že technické vlastnosti není možno přeceňovat, podstatný je naopak vnější projev vůči hráči, tj. to, že hru lze provést na jednom místě, u jednoho interaktivního terminálu. Jak nahlížel na technické aspekty předmětných zařízení, krajský soud ve svém rozhodnutí vysvětlil, není proto důvodná námitka, že tato otázka zůstala krajským soudem opomenuta.

[28] Lze dodat, že krajský soud žádným způsobem nespороval stěžovatelovo tvrzení, že videoloterní terminály sloužící jako zobrazovací jednotka samy o sobě nejsou způsobilé provozovat hru. Tyto technické aspekty, jichž se měly týkat stěžovatelem navržené důkazy (Standard centrálního loterního systému, vyjádření Elektrotechnického zkušebního úřadu, rozhodnutí Ministerstva financí), krajský soud nečinil sporné, naopak je připustil, proto dále neprováděl navržené důkazy, což lze z rozsudku krajského soudu dovodit. Z rozsudku je tak seznatelné, proč tyto důkazy nebyly provedeny. K tomu, že naznačené technické aspekty neměly určující význam ani pro právní hodnocení, viz bod [40] tohoto rozsudku.

[29] Žalobní námitka týkající se obecně závazné vyhlášky stanovící místní poplatek a její aplikovatelnost ve vazbě na datum povolení jednotlivých herních zařízení byla vznesena až při jednání před krajským soudem konaném dne 19. 6. 2013. Jelikož stěžovatel neuplatnil námitku účinně (včas) v řízení před krajským soudem, není podle § 104 odst. 4 s. ř. s. takový důvod přípustný ani pro kasační stížnost. Krajský soud přitom na straně 10 svého rozsudku

rádně rozebral, že daná námitka byla uplatněna až po dvouměsíční lhůtě k podání žaloby, po jejímž uplynutí nelze již žalobu rozšířit o další dříve neuplatněné žalobní body (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovateli tak bylo vysvětleno, proč se soud jeho námitkou zabývat nemohl.

[30] Navíc krajský soud konstatoval, že i v případě, že by daná námitka byla uplatněna včas, nebyla by důvodná, jelikož na zařízení povolená před účinností předmětné obecně závazné vyhlášky se tato vyhláška začala vztahovat ode dne své účinnosti, nikoli zpětně. Neznamená to však, že by se vyhláška nevztahovala na zařízení povolená před její účinností vůbec. Ve vztahu k obecnému tvrzení stěžovatele uvedenému v kasační stížnosti, že šlo o stav před nabytím účinnosti dané vyhlášky, nelze ani právě shrnutou argumentaci krajského soudu považovat za nepřezkoumatelnou. Je z ní totiž naprosto zřejmé, jakým způsobem se má na zařízení povolená před účinností vyhlášky daná vyhláška aplikovat.

[31] Lze tedy uzavřít, že krajský soud v odůvodnění rozsudku věcně vypořádal všechny uplatněné žalobní námitky, a rozhodnutí tudíž vadnou nepřezkoumatelností ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. netrpí.

IV.b

Vymezení předmětu místního poplatku

[32] Jak již bylo zmíněno výše, stěžejní námitkou projednávané věci je od počátku správního řízení vymezení předmětu zpoplatnění a s tím související výhrada k uplatnění zásady v pochybnostech mírněji, resp. ve prospěch stěžovatele. Jedná se o výklad ustanovení § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích, dle něhož poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí.

[33] Před vlastním vypořádáním těchto klíčových námitek Nejvyšší správní soud připomíná, že se již uvedenými právními otázkami zabýval např. ve stěžovatelem zpochybněném rozsudku ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2013 - 26, a dále např. v rozsudcích ze dne 13. 6. 2013, č. j. 2 Afs 27/2013 - 34 a č. j. 2 Afs 28/2013 - 34, ze dne 14. 6. 2013, č. j. 2 Afs 26/2013 - 34, ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 55/2013 - 37, ze dne 13. 9. 2013, č. j. 5 Afs 32/2013 - 24, a ze dne 9. 4. 2014, č. j. 9 Afs 62/2013 - 108. Na argumentaci uvedenou v těchto rozhodnutích Nejvyšší správní soud navazuje i v nyní posuzované věci, přičemž nenašel důvod se od ní odchýlit a předložit věc rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu, jak navrhoval stěžovatel.

[34] Úvodem považuje Nejvyšší správní soud za vhodné rekapitulovat alespoň stručně historický vývoj dotčené právní úpravy. Dne 16. 6. 2010 nabyl účinnosti zákon č. 183/2010 Sb., kterým se mění mj. právě zákon o místních poplatcích. Ústavní konformitu přijetí této novely zákona o místních poplatcích posuzoval Ústavní soud, který legislativní proces shledal v souladu se zákonem [viz náleze ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12 (39/2013 Sb.)]. Na základě této novely zákona o místních poplatcích mohly obce zavést obecně závaznou vyhláškou nejen (již existující) poplatek za *výherní hrací přístroj* [§ 2 písm. e) v návaznosti na § 17 odst. 1 zákona o loteriích], ale nově i za tzv. *jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí*. Právní úprava zavedená zákonem č. 183/2010 Sb. však v praxi vyvolala pochybnosti ohledně definice pojmu jiného technického herního zařízení a následně

polemiku o oprávněnosti obecních úřadů, jakožto správců poplatku, vybírat předmětný místní poplatek za koncové interaktivní videoloterní terminály. Tyto pochybnosti ukončila, s účinností od 14. 10. 2011, novela zákona o loteriích, provedená zákonem č. 300/2011 Sb., která novelizovala nejen zmiňovaný zákon, ale i zákon o místních poplatcích. Nově byl zpřesněn předmět místního poplatku dle ustanovení § 10a tak, že mu podléhal nejen každý povolený *výherní hrací přístroj* [§ 2 písm. e) zákona o loteriích], ale i každý *koncový interaktivní videoloterní terminál* [§ 2 písm. l) zákona o loteriích] a každé herní místo lokálního herního systému [§ 2 písm. n) zákona o loteriích]. Do té doby tedy panovala terminologická nekonzistence mezi zákonem o místních poplatcích a zákonem o loteriích, neboť pojem „jiné technické herní zařízení“ nebyl zákonem o loteriích používán. Zákonem č. 458/2011 Sb., o změně zákonů souvisejících se zřízením jednoho inkasního místa a dalších změnách daňových a pojistných zákonů, kterým byl novelizován jak zákon o místních poplatcích, tak částečně i zákon o loteriích, byl § 10a zákona o místních poplatcích k 31. 12. 2011 zcela derogován.

[35] Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku sp. zn. 2 Afs 37/2013 ve vztahu k výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení“ k závěru, že aby bylo možno považovat technické zařízení za tzv. „jiné technické herní zařízení“ ve smyslu zákona o loteriích, musí takové zařízení do určité míry naplnit vlastnosti výherního hracího přístroje obsažené v ustanovení § 17 odst. 1 zákona o loteriích. Tyto vlastnosti však nelze dovozovat pouze z technických parametrů přístroje, nýbrž především z jejich funkce. Interaktivní videoloterní terminály je v tomto pojetí nutno považovat za „jiná technická herní zařízení“, a to právě z hlediska poplatkové povinnosti stanovené místní samosprávou. Pro účely zpoplatnění místními poplatky proto není rozhodné, na jakém principu je povolená loterie provozována, ale zda naplňuje vlastnosti výherního hracího přístroje, tj. zda umožňuje hru. Za situace, kdy by za jednotku, z níž se odvádí poplatek, byla považována pouze centrální loterní jednotka, ztratil by posuzovaný místní poplatek fakticky smysl, neboť jednomu poplatku by podléhal nekonečný počet koncových přístrojů videoloterních terminálů.

[36] Nejvyšší správní soud v dané souvislosti trvá na názoru, že jednou z funkcí předmětného místního poplatku je i regulatorní funkce. Způsobů, jakými lze lidské chování regulovat, je více. Příkladem sem lze zařadit úplné zákazy, stanovení podmínek pro určitou činnost, nejruznější povolení apod. Jedním ze způsobů této regulace je též zpoplatnění určité činnosti, jejímž charakteristickým rysem je to, že ovlivňuje chování svých adresátů skrze změnu (snížení) ekonomické výtěžnosti předmětu zpoplatnění (jde např. o odvod za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu). Oproti úplnému zákazu či stanovením podmínek je regulace pomocí poplatků v určitém smyslu pro své adresáty méně svazující, jelikož jim natolik striktně nediktuje, jak mají regulovanou činnost provádět. Na druhou stranu adresáti poplatkové regulace pocítují její ekonomický dopad, který je může nutit optimalizovat své činnosti, a to především ve směru snížení jejich rozsahu. Takové působení je nepochybné i u zpoplatnění každého koncového zařízení interaktivních videoloterních terminálů.

[37] Není přitom vyloučeno, aby jedna typově vymezená činnost podléhala více způsobům regulace (např. poplatku, povolení i určení podmínek). Čím větší patologické dopady určitá regulovaná činnost má nebo může mít, tím přísnější regulaci či užití vícera typů regulace u ní lze očekávat. Jak ostatně v dané souvislosti uvedl Ústavní soud, „je notorietou, že loterie a jiné podobné hry se vyskytují převážně na okraji společensky akceptovaných aktivit, samozřejmě v míře různé podle typu a parametrů té které hry. Svými skutečnými dopady mohou negativně

ovlivnit individuální osudy jednotlivců, jejich blízkých a ve svém důsledku i širšího okolí [...] Ústavní soud má tak vážné pochybnosti o tom, zda by tato oblast jako celek neměla být legislativou svěřena do výkonu samosprávy obcí a zda tedy příčina nyní posuzovaného návrhu spíše netkví v samotné právní úpravě obsažené v loterijním zákoně“ (srov. Pl. ÚS 56/10, publ. pod č. 293/2011 Sb.; N 151/62 SbNU 315). Právě s ohledem na společenské dopady loterií a jiných podobných her zdejší soud vidí opodstatnění v tom, že obce mohly v rozhodné době na svém území nejen obecně závaznými vyhláškami regulovat umístění interaktivních videoloterních terminálů (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10; č. 202/2011 Sb.; N 110/61 SbNU 625), ale mohly i jednotlivé koncové terminály podrobit místnímu poplatku dle § 10a zákona o místních poplatcích. To, že obce mohly volit mezi různými způsoby regulace či jejich kombinací u videoloterních terminálů, umožňovalo přijmout úpravu co nejvíce vyhovující místním poměrům.

[38] Stěžovatel ve své argumentaci zdůrazňuje především požadavek na kompaktnost herního zařízení, resp. funkční nedělitelnost z hlediska způsobilosti realizovat celý herní proces, kterou koncové videoloterní terminály postrádají. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se stěžovatelem v závěru, že technické odlišnosti interaktivního videoloterního terminálu a výherního hracího přístroje nelze zpochybnit. Zdejší soud však již ve své dřívější judikatuře v obdobné věci dospěl k závěru, že tyto odlišnosti nejsou při výkladu příslušných ustanovení zákona o místních poplatcích podstatné: *„Interpretace zákona o místních poplatcích nemůže vycházet pouze a jedině ze znalosti technických parametrů. Pokud by byl připuštěn tento postup odporující základním východiskům podoby a interpretace právních norem, právě tehdy by se stávalo dotčené ustanovení nesrozumitelným. Navíc by byl před faktickým smyslem a účelem právní normy upřednostněn technický či odborný parametr, což nelze akceptovat“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 55/2013 - 37). Z pohledu právní kvalifikace interaktivního videoloterního terminálu jako tzv. jiného technického herního zařízení nejsou tudíž technické aspekty herního zařízení určující.

[39] Při nalézání obsahu právního pojmu „jiné technické herní zařízení“ je v celkovém společenském kontextu třeba přihlídnout rovněž ke vnímání interaktivních videoloterních terminálů samotnými uživateli. Nejvyšší správní soud v této souvislosti např. v rozsudku ze dne 13. 9. 2013, č. j. 5 Afs 32/2013 - 24, dospěl k závěru, že uživatel (hráč) nevnímá žádný podstatný rozdíl mezi hrou na výherním hracím přístroji či videoloterním terminálu; z jeho pohledu jde o zařízení obdobná, která užívá s úmyslem dosáhnout prostřednictvím sázek co nejvyšší výhry v penězích. Pro tyto uživatele je naprosto okrajové, zda ke generování výhry dochází přímo v daném zařízení (jako je tomu u výherního hracího přístroje), anebo v centrálním loterním systému (v případě videoloterního terminálu). Stejně jsou i negativní socioekonomické důsledky jejich užívání; v obou případech je pociťují obce, na jejichž území se tato zařízení nacházejí. Tento fakt ostatně zcela jasně potvrdil i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 6. 5. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2315/12. Z pohledu výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení“ je tudíž jeho technická podstata okrajovým kritériem.

[40] Technickou povahu sporné otázky výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení“ prokazoval stěžovatel odborným stanoviskem Elektrotechnického zkušebního ústavu a Institutu pro testování a certifikaci, dle kterého je ve shodě s názorem stěžovatele nutné z hlediska techniky herního procesu vnímat centrální jednotku a koncové zařízení jako jeden celek. Nejvyšší správní soud nad rámec shora provedené úvahy o okrajové úloze technických

aspektů herních zařízení zdůrazňuje, že posuzování právních otázek je bytostně spjato se soudním rozhodováním a je doménou soudu. Proces poznávání práva směřující k výkladu obsahu právních norem proto nemůže být předmětem dokazování. Stanoviska odborných pracovišť proto nejsou pro soud při výkladu právních pojmů nijak závazná. Přijatá právní úprava zákona o místních poplatcích měla jednoznačně za cíl z hlediska zpoplatnění postavit sobě na roveň jednotlivá herní zařízení, a reagovat tak na rozmach interaktivních videoloterních terminálů, které do té doby místním poplatkům nepodléhaly, a byly tedy fakticky neregulovatelné.

[41] Nejvyšší správní soud se dále ztotožnil s hodnocením krajského soudu, které se týkalo povolování loterií a jiných podobných her, které krajský soud činil v návaznosti na to, že předmětnému místnímu poplatku dle § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích podléhalo jiné technické herní zařízení *povolené Ministerstvem financí*. Zdejší soud souhlasí s krajským soudem v tom, že povolení ze strany ministerstva podléhá i videoloterní terminál, jakožto koncové zařízení centrálního loterního systému.

[42] V daném ohledu lze plně odkázat na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2013, č. j. 5 Afs 32/2013 - 24, kde byla uvedena následující argumentace vycházející z § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Podle tohoto ustanovení ministerstvo může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny, s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny; použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté zákona. Právě zákonodárcem použité sousloví *všechny podmínky provozování*, použité v souvislosti s povolováním, vede Nejvyšší správní soud k závěru, že tyto podmínky v sobě zahrnují nejen schválení všeobecného loterijního plánu, herních plánů, generálního návštěvního řádu platného pro všechna střediska či bezpečnostní směrnice, ale (v případě posuzovaného typu hry) právě i umístění konkrétních interaktivních videoloterních terminálů v přesně specifikovaném počtu na přesně uvedených konkrétních adresách.

[43] To ostatně našlo svůj výraz i v rozhodnutích Ministerstva financí ze dne 30. 6. 2009, č. j. 34/48712/2009, ze dne 28. 4. 2008, č. j. 34/33973/2008, a ze dne 19. 3. 2009, č. j. 34/18499/2009, založených ve správním spise, která se týkala stěžovatele a na která stěžovatel poukazoval. Zde bylo umístění videoloterních terminálů konkrétních typů a identifikačních čísel povoleno na adresách specifikovaných v bodě 6. rozhodnutí ze dne 30. 6. 2009, bodě 7. rozhodnutí ze dne 28. 4. 2008 a bodě 6. rozhodnutí ze dne 19. 3. 2009.

[44] Povolení *jiné hry*, kam spadají i nyní stěžovatelem provozovaná zařízení, je tedy nutné vnímat jako nedílný celek, jehož integrální součástí jsou podmínky jejího provozování. Pokud se tedy provozovatel rozhodne tato koncová zařízení například přesunout do jiných provozoven či rozšířit jejich počet, přistoupí Ministerstvo financí k *doplnění* původně vydaného povolení ve smyslu úpravy jeho podmínek. (V případě stěžovatele je ze spisu patrné, že rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 11. 3. 2009, č. j. 34/15154/2009, bylo doplněno rozhodnutí ze dne 28. 4. 2008, č. j. 34/33973/2008, o nové terminály.) Zda výrok takového povolení zní „*povoluje*“ nebo „*schvaluje*“ (popř. zda tento výrok zní nějak jinak), není podle názoru zdejšího soudu podstatné, neboť je třeba vycházet z materiální podstaty takového rozhodnutí, a tou je změna (eventuelně doplnění) již vydaného rozhodnutí na podkladě změny podstatných okolností u žadatele o povolení k provozování loterie nebo jiné hry.

[45] Z důvodů uvedených v bodech [42] a [44], které vychází z rozsudku dne 13. 9. 2013, č. j. 5 Afs 32/2013 - 24, Nejvyšší správní soud dospívá k závěru, že videoloterní terminály, jakožto koncová zařízení centrálního loterijního systému, podléhají povolení Ministerstva financí podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, a proto spadají pod pojem *jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí*. I z tohoto hlediska je proto namístě závěr, že podléhají místnímu poplatku podle § 10a zákona o místních poplatcích.

[46] Nelze se ztotožnit ani s dílčími závěry stěžovatele učiněnými na podkladu nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10. Ústavní soud se v citovaném nálezu zabýval výkladem zákona o loteriích, konkrétně potom otázkou, kdo je příslušným k povolování umístění interaktivních videoloterních terminálů. Ústavní soud sice v nálezu konstatoval, že „*charakter ILV [interaktivních videoloterních systémů; pozn. zdejšího soudu] neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, neboť videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona.*“ Tuto část nálezu, která vychází z technických vlastností videoloterních terminálů, setrvale stěžovatel zdůrazňuje. Krajský soud i zdejší soud však vycházejí z toho, že technické vlastnosti nemohou být v případě jiných technických zařízení povolených ministerstvem určující. Navíc u těchto jiných technických zařízení je třeba dle názoru zdejšího soudu vyjádřeného v rozsudku č. j. 2 Afs 37/2013 - 26 naplnit znaky výherního hracího přístroje ve smyslu § 17 odst. 1 zákona o loteriích jen do určité míry, tj. volněji (pokud by tomu tak nebylo, setrhl by se v § 10a zákona o místních poplatcích rozdíl mezi provozovaným výherním hracím přístrojem a jiným technickým herním zařízením povoleným Ministerstvem financí). Tato část nálezu tak nevyvrací argumentaci, kterou zastává jak krajský soud či Nejvyšší správní soud.

[47] Krajský soud však připomněl, že v citovaném nálezu sp. zn. Pl. ÚS 29/10 Ústavní soud též uvedl: „*Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojem podobná a sloužící témuž účelu*“. Je tedy zřejmé, že i Ústavní soud přes jisté technické odlišnosti videoloterních terminálů od výherních hracích přístrojů v jejich užším vymezení dle § 17 odst. 1 zákona o loteriích dospívá k závěru o značné shodě vnějších projevů těchto zařízení vůči uživateli (hráči). Tato značná shoda je přitom jednou ze součástí argumentace Nejvyššího správního soudu (srov. bod [39] tohoto rozsudku). Dle názoru zdejšího soudu je tak odkaz krajského soudu na posledně citovanou část nálezu Ústavního soudu zcela v pořádku. Je však třeba mít na paměti, že odkaz na označený nálezn může mít jen podpůrnou roli, jelikož podstatou nynějšího případu je výklad pojmu „*jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí*“ v § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích, což nebylo předmětem daného nálezu.

[48] Vytýkal-li stěžovatel krajskému soudu, že užití výkladové metody vedly k výsledku pro stěžovatele nepříznivějšímu, což není v oblasti veřejného práva přípustné (porušení zásady *in dubio pro libertate*), ani zde mu nelze přisvědčit. Tento princip nelze vykládat natolik široce, že by jakoukoli interpretaci právní normy podanou stěžovatelem měly správní orgány zohlednit jakožto dvojí výklad. Krajský soud dospěl principiálně ke stejným závěrům

jako Nejvyšší správní soud, přičemž šlo fakticky o nalezení konkrétního významu neurčitého právního pojmu „jiné technické herní zařízení“ užitého v zákoně o místních poplatcích. Aby mohlo dojít ke stěžovatelem tvrzenému pochybení, musel by být výklad, který zastává Nejvyšší správní soud, postaven rovnocenný konkurenční výklad práva. Stěžovatel položil základ svého výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení“ na ryze technických vlastnostech hry na interaktivních videoloterních terminálech a odhlížel od smyslu a účelu sporného ustanovení zákona o místních poplatcích. V daném případě se tedy nejedná o souboj dvou rovnocenných výkladů; Nejvyšší správní soud jasně a jednoznačně vyložil, proč výklad zastávaný stěžovatelem postavený na technickém hledisku herního procesu nemůže být rovnocenný, a vysvětlil, z jakého důvodu mají být předmětná herní zařízení zpoplatněna.

[49] Stěžovatel na podporu svého názoru o nutnosti aplikovat zásadu *in dubio lebertate* rovněž poukazoval na skutečnost, že stejný pohled na výklad pojmu „jiné technické zařízení“ jako stěžovatel sdílelo rovněž Ministerstvo financí před Ústavním soudem v řízení sp. zn. Pl. ÚS 29/10. Se stěžovatelem lze souhlasit, že v předmětném řízení před Ústavním soudem Ministerstvo financí skutečně pro účely povolování interaktivních hracích terminálů apelovalo na neoddělitelnost koncového terminálu od na něj navázané centrální jednotky. Jak však bylo uvedeno již výše, Ústavní soud se v tomto řízení zabíral výkladem zákona o loteriích v rámci procesu vydávání povolení k provozování herních zařízení, které je zaměřeno na ochranu jiných veřejných zájmů, nežli řízení o zpoplatnění těchto zařízení. Závěry Ústavního soudu vyslovené v citovaném nálezu je proto v odlišných souvislostech zákona o místních poplatcích nutné používat pouze podpůrně.

[50] Za rozhodné pro závěr o existenci více rovnocenných výkladů nelze označit ani poslanecké rozpravy spojené s přijímáním zákonů, ze kterých stěžovatel dovozuje, že pojem „jiné technické herní zařízení“ způsoboval výkladové obtíže. Pro účely výkladu soudu je vždy rozhodné konečné znění příslušné právní normy, se kterým také soud při podání výkladu pracuje. Opakované novelizace a upřesňování terminologie zákona nepřispívají k právní jistotě, avšak v daném případě z nich nelze z výše uvedených důvodů dovodit nezákonnost výše předestřené výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení“.

[51] Lze se ztotožnit se stěžovatelem, že zřejmě i s ohledem na rychlý technologický vývoj v oblasti herních zařízení zvolil zákonodárce pro účely zákona o místních poplatcích pojem „jiné technické herní zařízení“, který není terminologicky zcela určitý, nicméně jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 2 Afs 37/2013, vůle a zájem zákonodárce na zpoplatnění interaktivních videoloterních terminálů jsou zcela zřejmé a nepochybné.

[52] Námitka stěžovatele poukazující na rozdílný postup správce poplatku ve vztahu ke zpoplatňování centrálního loterního systému a jeho koncových terminálů na straně jedné a jiných výherních zařízení s více herními místy na straně druhé je podle § 104 odst. 4 s. ř. s. námitkou nepřijatelnou, neboť tato námitka nebyla uplatněna v žalobě, ač uplatněna být mohla. Krajský soud se k těmto tvrzením bez svého zavinění nemohl vyjádřit.

[53] Krajský soud v napadeném rozsudku svou argumentaci o tom, že místnímu poplatku podléhá každý videoloterní terminál, nikoli centrální loterní systém jako celek, doplnil i podpůrnou argumentací pojednávající o principu rovnosti. Krajský soud uvedl, že stěžovatelův výklad, že jednomu poplatku podléhá centrální loterní systém jako celek bez ohledu na počet terminálů, by vedl k nerovnosti mezi jednotlivými provozovateli, kteří by

tak hradili poplatek ve stejné výši, ačkoli umožňují přístup k nestejnému počtu terminálů. Nejvyšší správní soud přisvědčil stěžovateli, že tato argumentace principem rovnosti není případná. Zdejší soud vychází z názoru Ústavního soudu, že „[ú]stavní zásadu rovnosti, v právech zakotvenou v čl. 1 Listiny, nelze pojímat absolutně a rovnost chápat jako kategorii abstraktní. Již Ústavní soud ČSFR vyjádřil své chápání rovnosti, v uvedeném článku zakotvené, jako rovnosti relativní, jak ji mají na mysli všechny demokratické ústavy, požadující pouze odstranění neodůvodněných rozdílů (nález Ústavního soudu ČSFR uveřejněný pod č. 11 Sbírky usnesení a nálezů ÚS ČSFR).“ K tomu viz nález Ústavního soudu ze dne 5. 11. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 6/96 (č. 295/1996 Sb.; N 113/6 SbNU 313). Právě s ohledem na to, že zásada rovnosti nemá absolutní dopad a má jen odstraňovat nedůvodné rozdíly, nespátňuje zdejší soud slabinu stěžovatelovy argumentace v porušení principu rovnosti. Pokud by totiž zákonodárce zvolil jako předmět rozebíraného místního poplatku centrální loterní systém jako celek (což se však nestalo), nešlo by takové vymezení dle názoru zdejšího soudu označit jako nedůvodný rozdíl mezi jednotlivými provozovateli, na které by se aplikovalo shodně.

[54] Byť zdejší soud přisvědčil námitce napadající závěr krajského soudu o popření principu rovnosti, nemá to vliv na závěr o zákonnosti napadeného rozsudku, jelikož argumentace principem rovnosti byla jen podpůrná (sám krajský soud ji uvedl „nad rámec“), přičemž zbylá část rozsudku krajského soudu, kterou se stěžovateli nepovedlo před zdejším soudem zvrátit, dostatečně odůvodnila konečný závěr o tom, že místnímu poplatku podléhá každé koncové zařízení – terminál, nejen centrální loterní jednotka.

[55] Dalšími námitkami stěžovatele (zpoplatňování povolených, byť fakticky neprovozovaných herních zařízení) polemizujícími se závěry rozsudku druhého senátu sp. zn. 2 Afs 37/2013 se zdejší soud blíže nezabýval, neboť v tomto řízení nebyly předmětem sporu.

V. Závěr a náklady řízení

[56] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[57] Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. července 2014

JUDr. Radan Malík
předseda senátu

